

момченца са споглѣдали едно друго и са под-
смихнали. Тѣ съ присмѣхулно око заизглѣд-
вали сиромаша селенинѣ отъ петитѣ до гла-
вата, зашепнали си нещо на ухо и отъ време
на време прихвали да са смѣѣтъ съ гласъ;
щото горкия челѣкъ са изчървилъ и дѣ да са
дѣне незнаялъ. Здравковата безсрамлевостъ
отишла дор до тамъ, да са върти окол него
да си затуля ноздритѣ и да дума на брата си:
„Витанчо не подушашъ ли че вони тукъ на
торъ?“ Подиръ туй излѣзалъ на вѣнъ и са
върналъ пакъ съ таміантото на рѣка; турилъ
былъ въ него два, три живы въглени, надъ
тѣхъ малко чернокося и обиколилъ пруста
да подкади на сѣкадѣ, казвалъ той, за да са
разиде вонята. Сетнѣ повикалъ ратакинята
да пребрѣска смита, който ужъ Цонювитѣ
подкованы обуца быле навлѣкли. Витанчо са
запивалъ отъ смѣхъ като глѣдалъ братовитѣ
си присмѣхы.

Но Милка, сестра имъ, не была като тѣхъ.
Намѣсто да земе дѣлъ въ тѣхната безочлева
обноска, тя гы изгълчала защо правятъ тѣй
и са помѣчила да гы управи предъ селенина;
и, като са приближила да него милкаво, при-
несла му прѣсна вода да са разхлади, подаде
му чашка ракійца, поела му тоежката, кал-
пакатъ му отъ рѣка и гы сложила на масата.